

Arrest

nr. 165 753 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht op 28 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PINCEMIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn.

Op 3 mei 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 8 mei 2006 werd de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk verklaard en verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 24 mei 2006.

Op 4 september 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 24 januari 2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenwet).

Bij arresten nrs. 72 912 en 72 913 van 10 januari 2012 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) afstand van geding vastgesteld nu verzoekers met de overgang tussen de Vaste Beroepscommissie en de Raad niet de voortzetting van hun zaak hadden gevraagd.

Op 26 november 2012 werd het attest van immatriculatie ingetrokken.

Op 30 november 2012 dienden verzoekers andermaal een asielaanvraag in.

Op 18 december 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 januari 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker en werden de attesten van immatriculatie ingetrokken.

Op 7 februari 2013 werden de voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten ingetrokken en werden verzoekers opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 juli 2014 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 7 juli 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van derde verzoekster.

Op 9 juli 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van eerste verzoeker en tweede verzoekster. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr.140 862 van 12 maart 2015 verwierp de Raad het beroep omdat er in het verzoekschrift geen middel was ontwikkeld.

Op 5 december 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 12 februari 2015 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 12 februari 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

Op 18 juni 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2015 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 18 juni 2015 onontvankelijk.

Op 15 juli 2015 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,
Naam + voornaam: A., A.
geboortedatum: [...] 1972
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, aan betrokkene betekend op 10.07.2014.”

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,
Naam + voornaam: A., A.
geboortedatum: [...] 1994
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, aan betrokkene betekend op 10.07.2014.”

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam + voornaam: A., E.

geboortedatum: [...] 1972

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, aan betrokkene betekend op 10.07.2014.”*

2. Over de rechtspleging

Ter zitting vraagt de waarnemend voorzitter of thans enkel de bevelen van 15 juli 2015 zijn aangevochten of eveneens de beslissing van 15 juli 2015 waarbij de gemachtigde de aanvraag van 18 juni 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard. Dit is onduidelijk daar er in de aanhef sprake is van een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging, die eveneens gevoegd wordt bij het verzoekschrift, doch die niet vermeld wordt in de inventaris en waar geen enkel middel tegen wordt ontwikkeld. Ter zitting verduidelijkt de raadvrouw dat enkel de bevelen van 15 juli 2015 thans bestreden worden. De Raad beperkt het voorwerp dan ook tot deze beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

“De Burgermeester van Tongeren heeft op 28.07.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers betekend.

Op het ogenblik van de betekening van dit bevel, is een annulatie en schorsingsprocedure voor de RVV nog hangende. Indien verzoekers op basis van huidig bevel om het grondgebied te verlaten uitgewezen worden, verliezen zij de kans om, in geval van een gunstig arrest, de positieve afloop van hun regularisatieprocedure te mogen genieten. Zulke uitwijzing zou een schending van Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vormen. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat ieder ‘het recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie’.

Door de duur van hun verblijf, en door het feit dat verzoekers hun sociaal en professioneel leven in België opgebouwd hebben, kan niet ontkend worden dat zij over een privéleven in België beschikken in de zin van Artikel 8 EVRM. Door de concrete situatie van verzoekers volledig te negeren en door geen rekening te houden met de situatie van hun kinderen, met hun sociaal leven, en met het feit dat zij, terwijl zij legaal in België verbleven, een woning hebben aangeschaft, schendt verweerster Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. 'Het niet aanvaarden van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden zou in hun geval neerkomen op een ongeoorloofde en disproportionele aantasting van hun privé- en familiaal leven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. De vaststelling van de verwerende partij dat verzoekende partijen zichzelf in de situatie brachten waarin zij zich nu bevinden en dat zij illegaal zijn, is niet kennelijk redelijk gelet op de aangevoerde specifieke problematiek. De vaststelling laat niet toe te besluiten dat verzoekende partijen niet dienstig naar de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM kunnen verwijzen'. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maandag 10 december 2012, Nummer 93.196"

Verweerder repliceert in de nota als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM ;

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat er een schorsings- en annulatieberoep hangende is en dat de verzoekende partij riskeert om, in geval van een gunstig arrest, niet kan genieten van een mogelijke positieve afloop van de regularisatieprocedure.

De uitwijzing van de verzoekende partij zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Zij verwijst naar haar sociaal en professioneel leven in België.

Gelet op het feit dat ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, kan niet dienstig ingezien worden op welke wijze het gezinsleven van de verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissing zou geschonden worden.

Zie ook:

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwracht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Terwijl de verzoekende partij uiteraard niet dienstig kan verwijzen naar de gebeurlijke sociale en/of zakelijke relaties dewelke zij in België zou opgebouwd hebben, vermits dergelijke relaties -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden- niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

Verweerder verwijst in dit kader naar de volgende vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

5/7

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

En ook:

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

En ook:

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).”

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

En tot slot ook:

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

De verwijzing naar het sociaal en economisch welzijn dat de verzoekende partij in België -in illegaal verblijf- tot stand zou gebracht hebben is gelet op het voorgaande niet dienstig. Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat niet kan betwist worden dat zij zich op de bescherming van artikel 8 EVRM kan beroepen, volstaat uiteraard niet opdat een schending van deze verdragsbepaling zou kunnen aangenomen worden.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Dienaangaande benadrukt verweerder vooreerst dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin van de verzoekende partij, zodat de gezinsband geenszins verbroken wordt.

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij zich in België zou geïntegreerd hebben, uiteraard niet volstaat om aannemelijk te maken dat het -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- onmogelijk zou zijn om het gezinsleven in het land van herkomst verder te zetten.

De verzoekende partij beperkt zich in dit kader tot vage en algemeen-theoretische beweringen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanziya Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

Verzoekers stellen dat ze een uitgebreid privéleven hebben ontwikkeld in België gezien de duur van hun verblijf, en hun sociaal en professioneel leven zoals hun langdurig legaal verblijf, de situatie van de kinderen en het feit dat zij een woning hebben aangeschaft. Ze gaan in de feitenuiteenzetting van hun verzoekschrift uitgebreid in op hun jarenlang legaal verblijf, hun werk, het feit dat ze hier een huis kochten en een hypothecaire lening aangingen en het feit dat de minderjarige kinderen reeds jarenlang school lopen in België. Deze concrete situatie werd volgens verzoekers volledig genegeerd en zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Ze citeren hierbij een arrest van de Raad waarin de Raad in die zaak had gesteld dat het niet aanvaarden van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden zou neerkomen op een ongeoorloofde en disproportionele aantasting van het privé- en familiaal leven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. De Raad vervolgde in die zaak dat de vaststelling van verweerder dat verzoekers zichzelf in de situatie brachten waarin zij zich bevinden en dat zij illegaal zijn, niet kennelijk redelijk was gelet op de aangevoerde specifieke problematiek.

Zoals blijkt uit de feiten en uit het administratief dossier zijn verzoekers reeds op Belgisch grondgebied sedert begin mei 2006, werd hun asielaanvraag ontvankelijk verklaard op 8 mei 2006 en werden zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 24 mei 2006. Na een weigering van de vluchtelingenstatus door het CGVS dienden verzoekers een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie (hierna verkort de VBV). Pas in januari 2012, bijna vijf jaar en een half later, toen de VBV niet langer bestond en de Raad de bevoegdheden van de VBV had overgenomen, verwierp de Raad dit beroep wegens afstand van geding omdat door verzoekers de voortzetting van hun geding door de Raad niet werd gevraagd. Volgens de bewering van verzoekers omdat de briefwisseling van de Raad hen om onbekende reden niet bereikt zou hebben. In deze periode van legaal verblijf dienden verzoekers een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 24 januari 2009, verkregen eerste verzoeker en tweede verzoekster een arbeidskaart C, vonden eerste verzoeker en tweede verzoekster werk, eerst van bepaalde en vervolgens van onbepaalde duur, kochten zij een huis en gingen hun drie kinderen naar school. De twee jongste kinderen, tweelingbroers zijn op de leeftijd van zeven jaar in België aangekomen en hebben sedert hun zeven jaar school gelopen in het Rijk, ook de thans meerderjarige dochter, die 10 jaar was bij de aankomst in België heeft vervolgens steeds school gelopen in België. De beslissing volgend op de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging werd genomen 7 juli 2014, 5 jaar na de aanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen aangezien de raadsman geen middel had ontwikkeld in het verzoekschrift. De tweede aanvraag werd ingediend op 5 december 2014. De thans bestreden bevelen zijn genomen als de kinderen respectievelijk 16 (de tweelingbroers) en 21 jaar (de meerderjarige dochter) oud waren.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bevelen geen enkele *fair balance* test wordt gemaakt noch ten aanzien van het gezinsleven, noch ten aanzien van het privéleven.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde ook recent nog dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104.) De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49).

In casu echter betreffen de bestreden beslissingen niet het bevel volgend op een beëindiging van verblijf. Daarom zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar vast op grond van de gegevenshistoriek RN die aan de Raad werd verstrekt op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet dat verzoekers van 24 mei 2006 tot 24 juni 2014 in het bezit waren van een attest van immatriculatie.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid *in casu* van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een *fair balance* test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 – 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstatinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28

november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-I; EHRM 21 februari 1990, Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk, § 41, Series A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de *fair balance* toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten” (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een *fair balance* test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres , darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. »* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij verwijderingsmaatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

Verzoekers maken aannemelijk dat verweerder op de hoogte was van hun uitgebreid privéleven op het grondgebied met lang verblijf waarin zij vele jaren hebben gewerkt, evenals van het feit dat eerste verzoeker en tweede verzoekster een huis hebben gekocht en de minderjarige zonen en meerderjarige dochter hier zowel in de lagere school als de middelbare school onderwijs hebben gevolgd en op het ogenblik van de bestreden beslissing al respectievelijk 16 en 21 jaar oud waren.

In de bevelen wordt geen enkele belangenafweging gemaakt aangaande dit uitzonderlijk privéleven. Daargelaten de vraag of in een andere beslissing dan de bestreden bevelen kan voorzien worden in een *fair balance* test, stelt de Raad vast dat in de beslissing van 12 februari 2015 waarbij de gemachtigde de beslissing nam om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 5 december 2014 onontvankelijk te verklaren enkel wordt gesteld met betrekking tot de elementen die slaan op het privéleven dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, dat verzoekers niet aantonen dat ze na hun verblijf van acht jaar in België geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het herkomstland,

dat zij wisten dat zij in precair verblijf een eigen woning hebben gekocht en een hypothecair krediet zijn aangegaan en hun minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben. In de nota met opmerkingen stelt verweerder, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State, dat verzoekers uiteraard niet dienstig kunnen verwijzen naar gebeurlijke sociale of zakelijke relaties die zij in België zouden opgebouwd hebben omdat dergelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden ressorteren. Verweerder vervolgt dat het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in België in illegaal verblijf zouden tot stand gebracht hebben, niet dienstig is. Verweerder erkent in de nota dat een *fair balance* test moet gedaan worden en gaat hier *a posteriori* in de nota uitgebreid op in, weliswaar enkel wat betreft het gezinsleven. Verweerder concludeert dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen, doch enkel een tijdelijke verwijdering en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat het opbouwen van een gezinsleven in illegaal verblijf geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat kan genereren.

De Raad herhaalt vooreerst dat de gemachtigde in de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen enkele afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en wat betreft de elementen die in de voormelde beslissing van 12 februari 2015 raakvlak vertonen met een beoordeling van het privéleven van verzoekers, is de Raad geenszins overtuigd dat dit op een zorgvuldige wijze is gebeurd en met voldoende gewicht voor de hogere belangen van de minderjarige kinderen. De gemachtigde verzwijgt ook in die beslissing dat de asielprocedure maar liefst 5 en een half jaar heeft geduurd en gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekers niet enkel een uitzonderlijk lang verblijf hebben in het Rijk maar eveneens een uitzonderlijk lang legaal verblijf kunnen voorleggen. Het is hoofdzakelijk in dit legaal verblijf dat verzoekers hun privéleven hebben opgebouwd, nu zij daarin werk zochten en vonden en een huis kochten. De loutere vermelding in een andere recente beslissing van 12 februari 2015 dat de kinderen van verzoekers niet aantonen gespecialiseerd onderwijs nodig te hebben, is ruimschoots onvoldoende om aan te nemen dat voldoende gewicht werd gehecht aan het hoger belang van de kinderen bij het nemen van de thans bestreden bevelen, die rechtstreeks geraakt worden door de bevelen nu hun ouders en meerderjarige zus het Schengengebied moeten verlaten. Er is geenszins rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen, noch met de volgens de voormelde rechtspraak van het Hof fundamentele vraag of zij gezien hun leeftijd (op het ogenblik van de bestreden beslissingen 16 jaar), na verblijf in het Rijk sedert de leeftijd van 7 jaar zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen. Waar verweerder nog verwijst naar nationale rechtspraak, moet gesteld worden dat deze in een continentale rechtstraditie geen precedentwerking heeft en het principieel uitsluiten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM van alle vormen van sociale relaties niet strookt met de aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Eveneens is de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad aangaande het gezinsleven in illegaal verblijf niet dienstig, nu het middel is ontwikkeld in de zin van het privéleven in overwegend zeer langdurig legaal verblijf.

De Raad van State oordeelde reeds dat het aan het bestuur toekomt om in de motivering van de verwijderingsmaatregel te tonen dat het een juist evenwicht voor ogen had tussen het beoogde doel van de verwijdering en de ernst van de aantasting van het recht op het privéleven en familieleven van de betrokkene. Volgens die rechtspraak impliceert die afweging van belangen dat niet enkel rekening wordt gehouden met eventuele openbare ordefeiten (die thans niet worden opgeworpen noch aangetoond zijn) maar eveneens met de elementen die in het voordeel van de betrokkene spelen. De Raad van State stelde reeds een motiveringsgebrek en een schending van artikel 8 van het EVRM vast bij verwijderingsmaatregelen waarin bv. enkel melding wordt gemaakt van openbare ordefeiten maar geen enkele melding wordt gemaakt van de persoonlijke, familiale en sociale situatie van de betrokkene (RvS 9 april 2002, nr. 105.428).

Een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij op afdoende wijze rekening gehouden wordt met de concrete situatie van verzoekers blijkt niet.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES